

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119219693
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoláková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6119219693.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zolákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej: J. I., Y.. XX.XX.XXXX, E. I. I. XXXX/XX, XXX XX E., o zaplatenie 537,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 8Csp/21/2019-101 zo dňa 30. júla 2019 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalobu zamietá.
II. Žalovanej nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.“

2. 2.1 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutočností, že právny predchodca žalobcu L. E., A.. C.., uzatvoril so žalovanou 19. augusta 2013 zmluvu o bežnom účte, na základe ktorej bol žalovanej zriadený bežný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ku ktorému bola žalovanej vydaná platobná karta VISA Electron s maximálnym povoleným denným limitom 1.000,- eur a so schváleným rámcem povoleného prečerpania 200,- eur. Právny predchodca žalobcu listom zo 07. apríla 2016, podaným na poštovú prepravu v ten istý deň, adresovaným žalovanej a označeným ako „Upozornenie“, upozornil žalovanú, že ku 06. aprílu 2016 eviduje voči nej pohľadávky v omeškaní, a to nepovolené prečerpanie na účte vo výške 513,24 eur, kreditná karta vo výške 95,93 eur, spotrebiteľský úver vo výške 79,60 eur, spotrebiteľský úver vo výške 65,57 eur a spotrebiteľský úver vo výške 110,21 eur. Právny predchodca žalobcu listom z 02. mája 2016, podaným na poštovú prepravu v ten istý deň, adresovaným žalovanej a označeným ako „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“, upozornil žalovanú, že ku 30. aprílu 2016 eviduje voči nej pohľadávky v omeškaní, a to nepovolené prečerpanie na účte vo výške 532,09 eur, kreditná karta vo výške 159,15 eur, spotrebiteľský úver vo výške 104,61 eur, spotrebiteľský úver vo výške 81,47 eur a spotrebiteľský úver vo výške 156,70 eur. Súčasne jej oznámil, že ak svoj dlh neuhradí do siedmich dní od doručenia tohto listu, pristúpi k výpovedi zmluvy alebo k zníženiu voliteľného prečerpania na nulu, čím jej vznikne povinnosť uhradiť celý nesplatený úver naraz. Právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku voči žalovanej na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo 04. decembra 2017 na žalobcu, ktorý je nebankovým subjektom. Právny predchodca žalobcu oznámil postúpenie pohľadávky s príslušenstvom podľa ustanovenia § 526 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) žalovanej listom z 08. decembra 2017, podaným na poštovú prepravu v ten istý deň.

2.2 Súd prvej inštancie právne posúdil zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou podľa ustanovení § 497, § 708 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ustanovení § 2 písm. e), § 5 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. a), b), d), f), g), i), w), § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a postúpenie pohľadávky podľa ustanovení § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“).

2.3 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania za preukázané, že právny predchodca žalobcu zaslal žalovanej 07. apríla 2016 „Upozornenie“ a 02. mája 2016 „Výzvu pred mimoriadnou splatnosťou“, ktoré však nemožno považovať za kvalifikované výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože nemohli byť realizované minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi a popritom v oboch absentuje uvedenie lehoty minimálne 90 kalendárnych dní na plnenie pred postúpením pohľadávky s upozornením o jej možnom postúpení aj inej osobe odlišnej od banky. Navyše „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“ bola právnym predchodcom žalobcu realizovaná na základe ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Žalovanej teda nebola preukázateľne doručená výzva v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, v dôsledku čoho nemôže byť platná ani rámcová zmluva o postúpení pohľadávok zo 04. decembra 2017. Keďže žalobca ani po výzve nepreukázal súdu svoju aktívnu vecnú legitimáciu, súd žalobu zamietol.

2.4 Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s ohľadom na skutočnosť, že žalovanej žiadne trovy konania nevznikli tak, že žalovanej nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní predovšetkým zdôraznil, že nakoľko súd vzhliadol aktívnu vecnú legitimáciu ako spornú, mal povinnosť riadne prejednať spor a nariadiť pojednávanie. Tvrdil, že v konaní bolo preukázané omeškanie žalovanej so splnením čo len časti jej peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a rovnako uskutočnenie opakovaných výziev na úhradu omeškaných splátok. Popritom podotkol, že jeho právny predchodca si vo výzvach splnil svoju informačnú povinnosť tým, že v nich uviedol postup v prípade nesplatenia dlžnej sumy. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania vo výške 87,58 eur.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v súdom určenej lehote nevyjadřila.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalobcom a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie okresného súdu. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu na zaplatenie 537,- eur s príslušenstvom, ktorý mu vznikol na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej s jeho právnym predchodcom, pričom v súvislosti s týmto nárokom je právne významná predovšetkým aktívna vecná legitímácia žalobcu, predpokladom ktorej je preukázateľne zaslanie výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovanej, uskutočnené postupcom.

10. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu, že jeho právny predchodca dodržal pred postúpením pohľadávky zákonom ustanovený postup, odvolací súd zdôrazňuje, že prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu je písomná výzva banky klientovi. Žalobca však v konaní nepreukázal zaslanie výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovanej, uskutočnené postupcom, ktoré by predchádzalo postúpeniu pohľadávky. Tým, že postupca túto výzvu dlžníčkovi nezaslal, resp. táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, neposkytol jej dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke na zotrvanie vo vzťahu s ňou.

11. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obo/49/2008 zo 14. mája 2008, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/76/2007 z 28. januára 2009, podľa ktorých v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníčkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012 z 03. júla 2012.

12. K tvrdeniu žalobcu, že súd vzhliadol aktívnu vecnú legitímáciu ako spornú, v dôsledku čoho mal povinnosť riadne prejednať spor a nariadiť pojednávanie, odvolací súd konštatuje, že splnenie kritéria spočívajúceho v tom, že tvrdenia strán nie sú sporné, celkom závisí od procesných úkonov žalovaného. Nespornosť tvrdení je skôr pojmom dôležitým pre hodnotenie vykonaného dokazovania a zistenia skutkového stavu. Zavedenie tohto pojmu ako kritéria pre nenariadenie pojednávania je na hrane prípustného odchýlenia sa od zásady bezprostrednosti a ústnosti, keďže jediným možným výkladom tohto pojmu možno dospieť k záveru, že skutkové tvrdenia možno považovať za nie sporné v tom prípade, ak sa žalovaný v lehote stanovenej súdom podľa § 167 ods. 2 CSP k žalobe nevyjadril, resp. vyjadril takým spôsobom, že skutkové tvrdenia žalobcu žiadnym spôsobom nespochybnil.

13. Avšak rešpektujúc uvedené senát odvolacieho súdu dáva aj v tejto veci do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo 205/2009 z 29. júna 2010, v odôvodnení ktorého súd uvádza, aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania.

14. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza, že predmetný odvolací dôvod predstavuje pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré nemožno subsumovať pod iné odvolacie dôvody a ktoré je spôsobilé vyvolať následok nesprávneho rozhodnutia vo veci. Z odvolania žalobcu však žiadne konkrétne porušenie procesného postupu súdu prvej inštancie nevyplýva, preto sa odvolací súd predmetnou námietkou žalobcu bližšie nezaoberal.

15. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania neboli zo strany odvolateľa podané žiadne námietky, preto odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania nemal dôvod správnosť tohto výroku preskúmať.

16. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalobcu za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bola žalovaná úspešná v celom rozsahu, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % a zároveň žalobca v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).